

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ'

ΑΡ.449 - 450

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος : Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ' 19-31

5 Νοεμβρίου 2017

«Όπως οι θέλοντες διαβήναι ένθεν προς υμάς μη δύνωνται, μηδέ οι εκείθεν προς ημάς διαπερώσιν» (Λουκ. ιστ' 26)

Αν με τον όρο «ζω» εννοώ, σαν άνθρωπος ότι υπάρχω, ότι έχω την αίσθηση της ύπαρξής μου και την ίδια στιγμή αναγνωρίζω πρόσωπα και καταστάσεις που είτε βρίσκονται στη ζωή, είτε έχουν πεθάνει, τότε σημαίνει με βάση και το σημερινό ευαγγέλιο, ότι η ζωή χωρίζεται στην παρούσα, την τωρινή και τη μέλλουσα. Μια ζωή που όχι μόνο χωρίζεται σε δυο φάσεις αλλά αυτές οι φάσεις είναι αλληλοεξαρτώμενες. Κατ'επέκταση, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η ύπαρξη είτε της παρούσας είτε της μέλλουσας, δηλαδή της ζωής μετά το θάνατο. Όταν μάλιστα ο άνθρωπος εξακολουθεί να βλέπει στο βάθος της ύπαρξής του το νόμο του Θεού, ένα νόμο που η εφαρμογή του καθορίζει την ποιότητα παρούσας και μέλλουσας ζωής, τότε καταλήγει με βεβαιότητα στο συμπέρασμα ότι, δεν μπορεί να γίνει αποσύνδεση της ζωής από το νόμο του Θεού.

Η ζωή, λοιπόν, δεν είναι απλά ύπαρξη. Είναι συνύπαρξη. Είναι συνύπαρξη με το Θεό και το συνάνθρωπο. Συνύπαρξη με το Θεό σημαίνει κατ'αρχάς εφαρμογή των εντολών του, με ύψιστη την εντολή της αγάπης. Σημαίνει ακόμα ταύτιση της ζωής μας με τη ζωή του Χριστού ο οποίος είπε ότι «Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους» (Ματθ. κ' 28).

Η αγάπη, λοιπόν, όπως την προβάλλει ο Χριστός, τόσο σαν εντολή, όσο και σαν πράξη, περνά μέσα από το συνάνθρωπο. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υπάρξει συμμετοχή στη ζωή του Χριστού χωρίς ο άνθρωπος να μετέχει της ζωής των συνανθρώπων του.

Ο άνθρωπος και ιδιαίτερα ο Χριστιανός δεν μπορεί να ευτυχεί μόνος του, όταν οι άλλοι άνθρωποι τριγύρω του δυστυχούν. Για τούτο και πριν από το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων προέτρεψε τους μαθητές του «δώτε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. ιδ' 16). «Δώστε τους εσείς να φάνε» Πάλι, κατά τον Χριστό, κριτήριο κατά την τελική κρίση θα είναι η έμπρακτη εκδήλωση αγάπης προς το συνάνθρωπό. Γιατί; «Γιατί, όπως θα πει, πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ'έπισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε» (Ματθ. ΚΕ' 35-36).

Συμμετοχή, λοιπόν στη ζωή του συνανθρώπου, κατά τον Απόστολο Παύλο σημαίνει προσφορά βοήθειας την ώρα που την χρειάζεται, καθώς και συμμετοχή στη χαρά και τη λύπη του. Επίσης προτρέπει «Αν κάποιος

σας κάνει κακό, μην του το ανταποδίδετε. Φροντίζετε να κάνετε το καλό σ'όλους τους ανθρώπους» (Ρωμ.ιβ' 13-17).

Με βάση τα πιο πάνω μπορούμε να κατανοήσουμε τη σημερινή παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου και ιδιαίτερα να διαπιστώσουμε με βεβαιότητα ότι το περιεχόμενο της δεν είναι ούτε υποθετικό, ούτε φαντασικό, αλλά απόλυτα πραγματικό. Ότι οι σκηνές που περιγράφει τόσο για την παρούσα ζωή, όσο και για τη μέλλουσα ζωή είναι πραγματικές, όπως πραγματική είναι η ύπαρξη παρούσας και μέλλουσας ζωής. Με βάση τον τρόπο ζωής μας στην παρούσα καθημερινή ζωή διαμορφώνουμε τη μέλλουσα την οποία και θα κερδίσουμε ή θα χάσουμε. Για τούτο η σημερινή παραβολή χτυπά σαν καμπανάκι, προειδοποιώντας μας ότι μόνο στην παρούσα ζωή έχουμε τη δυνατότητα της μετάνοιας και της διόρθωσης. Επίσης μας υπενθυμίζει ότι ζωή δε σημαίνει μόνο απόλαυση υλικών αγαθών και μάλιστα στερώντας τα από τους άλλους. Η ζωή δικαιώνεται μέσα από το «δίνω» μέσα από το προσφέρω. Η ζωή δικαιώνεται μέσα από την πίστη, την υπομονή, την εγκαρτέρηση. Η ζωή δικαιώνεται όταν γι'αυτήν πυξίδα και καθοδηγητικός φάρος είναι ο νόμος του Θεού. Ακούσαμε σήμερα τον Αβραάμ να υποδεικνύει στον πλούσιο: «Έχουν τα λόγια του Μωσή και των Προφητών ας υπακούσουν σ'αυτά... Αν δεν υπακούνε στα λόγια του Μωσή και των Προφητών, δε θα πειστούν ούτε κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς».

Η παραβολή, λοιπόν, θέλει να στρέψει την προσοχή μας στο νόμο του Θεού, στην τωρινή, αλλά και στην καθημερινή στιγμή της ζωής μας και ιδιαίτερα στο πώς θα τον εφαρμόσουμε μέσα από την μετάνοια, την αλλαγή και τη διόρθωση. Κι αυτό πρέπει να γίνει τώρα, όχι αύριο, γιατί μπορεί να μην υπάρξει αύριο και το χειρότερο αυτό το αύριο να μην μπορούμε να το αλλάξουμε, όπως συνέβη σήμερα στον πλούσιο της Παραβολής. Ο Απόστολος Παύλος μας υπενθυμίζει ότι: « Ίδου νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ'2). Να τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας.

Αδελφοί μου, όπως ακούσαμε σήμερα, ζωή δεν είναι μόνον η παρούσα, αλλά και η μέλλουσα. Προσωρινή και αιώνια ζωή είναι πραγματικές και αλληλοεξαρτώμενες. Θεμέλιο τους η ηθική τάξη που προβάλλει σαν διδασκαλία, σαν βίωμα και ιδιαίτερα σαν ήθος σαν πράξη, σαν τρόπος καθημερινής ζωής. Μόνο η αγάπη του σήμερα μπορεί να οικοδομήσει ένα ελπιδοφόρο αύριο, αλλά και να διασφαλίσει το αιώνιο. Το σήμερα μπορούμε να το αλλάξουμε. Το αύριο μπορούμε μόνο να το διαμορφώσουμε αρχίζοντας από τώρα. Ας ζήσουμε σωστά την παρούσα ζωή αν θέλουμε, οι βλέψεις μας για την αιώνια ζωή, να καταστούν πραγματικότητα.

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 25-37

12 Νοεμβρίου 2017

«Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»

Ἡ ζωὴ του ἀνθρώπου πάνω στη γῆ προσφέρεται ὡς μοναδική ευκαιρία για πλήρη ἀποδοχὴ τῆς ἀγάπης του Θεοῦ, τὴν ὁποία καλεῖται νὰ προσφέρει ἀδιάκοπα στους συνανθρώπους του. Στὸ θέμα ἀκριβῶς αὐτὸ ἐστιάζεται ἡ σημερινὴ ευαγγελικὴ περικοπὴ, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὴν παραβολὴ του Καλοῦ Σαμαρείτη. Μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν παραβολὴ δίνεται ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα ποῖος εἶναι ὁ πλησίον μας. Εγείρεται ἐπίσης τὸ ζήτημα πῶς ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς γίνεται πλησίον για τὸν ἄλλο. Καὶ αὐτὸ γιατί σε τελικὴ ἀνάλυση στὴν προοπτικὴ τῆς αὐθεντικῆς κοινῶνίας ἀγάπης που σφυρηλατεῖται στὴν πραγματικότητά τῆς Ἐκκλησίας ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι πλησίον μας καὶ ἀδελφοὶ μας καὶ σαν τέτοιους θὰ πρέπει νὰ τους ἀντικρίζουμε. Αὐτὸ κι ἀν συνιστᾷ τὴν ἀπάντηση στὸ ζήτημα που ἐγείρεται στὴν ἐποχὴ μας για τὴ δυνατότητα μιᾶς αὐθεντικῆς κοινῶνίας προσώπων καὶ λαῶν.

Ἀφορμὴ για τὴν υπέροχη παραβολὴ του Καλοῦ Σαμαρείτη στάθηκε ὁ νομικὸς τῆς σχετικῆς ευαγγελικῆς διήγησης, ὁ ὁποῖος ἐμφανίστηκε νὰ ἀπορεῖ για τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ εἰδικότερα πῶς θὰ μπορούσε νὰ γίνει κληρονόμος τῆς. Νόμιζε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸ κατορθώσει με τὴν τυπολατρικὴ τήρηση τῶν ἐντολῶν.

Ὁ ὁδοιπόρος τῆς παραβολῆς ἔπεσε σε ἐνέδρα ληστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγκατέλειψαν μισοπεθαμένο καὶ γυμνὸ σε ἔρημο τόπο. Ἐνας ἱερέας του Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ του ναοῦ του Σολομώντος ἐμφανίζεται πρῶτος στὴ σκηνή. Εἶδε τὸν ἄνθρωπο στὴν τραγικὴ κατάσταση που βρέθηκε, ἀλλὰ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἀπομακρυνθεῖ, χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσει. Στὴ συνέχεια πέρασε ἕνας Λευίτης. Καὶ αὐτὸς λειτουργὸς του νόμου καὶ του ναοῦ. Τὸν ἀντίκρισε καὶ αὐτὸς μισοπεθαμένο καὶ ἀντιπαρήλθε. Συνέχισε κανονικὰ τὸ δρόμο του. Ὁ ἱερέας καὶ ὁ λευίτης ἐπέλεξαν τὴ «θυσία» καὶ τὰ «ὀλοκαυτώματα», δηλαδὴ τὴ στεῖρα τυπολατρία, ἀφοῦ ὁ νόμος ἀπαγόρευε στους λειτουργοὺς του ναοῦ νὰ ἐρχονται σε ἐπαφὴ με τὰ νεκρὰ σώματα, για νὰ μὴν μολυνθοῦν καὶ νὰ ἐκπληρώσουν ἔτσι «καθαροὶ» τὰ καθήκοντά τους.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ παρουσία στὸ ὅλο σκηνικὸ του τρίτου ὁδοιπόρου. Ἐνας Σαμαρείτης, που ἦταν θρησκευτικὸς ἐχθρὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν εἶδε τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο καὶ δὲν ἀδιαφόρησε ὅπως οἱ προηγούμενοι δύο. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος δὲν τὸν ἀντιπαρήλθε, δὲν τὸν προσπέρασε με ἀδιαφορία. Τὸν πλησίασε, τὸν ἐπλυνε τὶς πληγὲς με λάδι καὶ κρασί, τὶς ἔδεσε, τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ πανδοχεῖο. Φρόντισε μέχρι τέλους για τὴν θεραπεία του πληγωμένου.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ρώτησε τὸ νομικὸ ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐγίνε πλησίον ἐκείνου του πληγωμένου ἀνθρώπου που ἔπεσε θύμα τῶν ληστῶν, ὁ νομικὸς

απάντησε: «Εκείνος που επέδειξε αγάπη, ενδιαφέρον, στοργή για τον πάσχοντα αδελφό του».

Γνωρίζουμε ότι ο Χριστός φανέρωσε την αγάπη του Θεού – Πατέρα στη σταυρική του θυσία, η οποία σηματοδοτεί τη σωτηρία του ανθρώπου. Απ' εδώ πηγάζει και η συμβολική ερμηνεία της παραβολής: Ο Καλός Σαμαρείτης είναι ο ίδιος ο Χριστός. Αυτός που έπεσε στην ενέδρα των ληστών είναι ο άνθρωπος που κατασπαράσσεται από την αμαρτία, η οποία τον αφήνει εγκαταλειμμένο και «ημιθανή». Το πανδοχείο είναι η Εκκλησία που προβάλλει ως κιβωτός σωτηρίας και χώρος θεραπείας του ανθρώπου από το κακό και την αμαρτία. Το λάδι και το κρασί είναι τα μυστήρια της Εκκλησίας. Τα δύο δηγάρια, με τα οποία ο Καλός Σαμαρείτης πλήρωσε το πανδοχείο, είναι η Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Ο Καλός Σαμαρείτης, ο Ιησούς Χριστός, θα έλθει και πάλι κατά τη Δευτέρα Παρουσία για να κρίνει ζώντες και νεκρούς.

Σε μια εποχή κατά την οποία ο ατομικισμός έχει αναγορευθεί σε τρόπο ζωής, ο απανθρωπισμός κυριαρχεί σ' όλα σχεδόν τα επίπεδα και η αδιαφορία προκύπτει σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου και ιδιωτικού μας βίου, η αγάπη αποτελεί σταθερά το μοναδικό κριτήριο για την γνησιότητα του ανθρώπου αλλά και της δυνατότητας του να καταστεί γνήσιος κληρονόμος της Βασιλείας του Θεού. Η αγάπη είναι η ουσία της ζωής και το θεμέλιο της Εκκλησίας, η οποία κατά τον Άγιο Ιγνάτιο το Θεοφόρο είναι ενότητα πίστης και αγάπης. Η πίστη και η ελπίδα διδάσκουν ακριβώς τον άνθρωπο να αξιολογεί και να ιεραρχεί σωστά στη ζωή του τα υλικά αγαθά. Χαρακτηριστική είναι η διδαχή του αγίου Διάδοχου Φωτικής ότι η αγάπη είναι εκείνη που ενώνει την ψυχή με τις αρετές, αναζητώντας τον Θεό με τη νοερή αίσθηση.

Αγαπητοί αδελφοί, το μόνο μέγεθος που σώζει τον κόσμο είναι η αγάπη του Θεού, η οποία έχει απροσμέτρητο χαρακτήρα. Αυτή η αγάπη όμως απαιτεί έκφραση. Στο πρόσωπο της μεγάλης πατερικής μορφής του Ιωάννου του Ελεήμονος, του οποίου τη μνήμη τιμά σήμερα η Εκκλησία, αποκαλύπτεται με τον πιο αυθεντικό τρόπο η έμπρακτη εφαρμογή της αγάπης. Ακολουθώντας, λοιπόν, το δικό του ευλογημένο παράδειγμα καλούμαστε κι εμείς να την εκφράζουμε καθημερινά, να την ακτινοβολούμε και να τη μειουσιώνουμε σε πράξη. Αυτό σημαίνει ότι η στροφή μας προς τον άλλο άνθρωπο δεν μπορεί να παραμένει μόνο σε κούφια λόγια αλλά να είναι έργο και πράξη, μια κίνηση που αγκαλιάζει όλη την ύπαρξη του ανθρώπου. Είναι η κατανόηση μέσα στην καθημερινότητα, η αποδοχή, η συμφιλίωση, η ευγένεια, η καλοσύνη, η αμοιβαιότητα, αλλά και η δύναμη που μεταρσιώνει τον άνθρωπο στις κορυφογραμμές της πνευματικής ζωής. Αξίζει τον κόπο ν' αφήσουμε κι εμείς τον εαυτό μας να γίνει κοινωνός των μέγιστων αυτών εμπειριών. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 19 - 22

Ευαγγέλιον: Λουκά ιβ' 16 - 21

19 Νοεμβρίου 2017

Έμφυτη η προσπάθεια του ανθρώπου να αποκτήσει υλικά αγαθά. Στην αντίληψη μας υπεριοχύνουν οι σωματικές μας ανάγκες ενώ αγνοείται ή περιορίζεται η σημασία και αξία του πνευματικού αΰλου συστατικού μας. Προφανώς αυτός είναι ένας λόγος που μας ωθεί σε καθημερινές φροντίδες και συστηματικές ενέργειες που απορροφούν το σύνολο σχεδόν των ενδιαφερόντων μας. Παρουσιάζεται λογική αυτή η τάση μας και κατά μεγάλο μέρος είναι. Επίλυση των προβλημάτων επιβίωσης και διατήρησης της ζωής με την απόκτηση και χρήση των απαραίτητων, καλύπτουν και ικανοποιούν τον ένθετο και ενστικτώδη, εν πολλοίς, αγχώδη αγώνα αυτοσυντήρησης. Και ενώ αρχικά αυτός ο αγώνας στηρίζεται σε φυσικά και λογικά πλαίσια, σταδιακά ξεφεύγει από την απλή ικανοποίηση άμεσων αναγκών επιβίωσης. Μετατρέπεται η φυσική προσπάθεια διατήρησης της ζωής μας, σε αυτοσκοπό απόκτησης υλικών αγαθών χωρίς περιορισμούς. Ο πλούσιος της σημερινής παραβολής δεν είχε περιορισμούς στην απόκτηση των πλούσιων αγαθών. Εμπιστεύεται στον πλούτο που τον θεωρεί ως το υπέρτατο αγαθό. Τελικά βάζει σκοπό της ζωής του, την χωρίς κόπο και εργασία, καλοπέραση. Αγνοεί ότι τα υλικά αγαθά, και ό,τι αποκτήσει κανείς, είναι πρόσκαιρα, φθαρτά, αβέβαια. Και το σημαντικότερο αφήνει την ψυχή στεγνή από αγάπη, παραμένοντας ανέτοιμος, τη στιγμή που θα πρέπει να εγκαταλείψει όλα αυτά, πάνω στα οποία στηρίξε και σχεδίασε τη ζωή του, αλλά και αυτή την ίδια τη ζωή του! Αυτό μας διασώζει, αγαπητοί μου αδελφοί, ο ευαγγελιστής Λουκάς, στο τέλος της απλής και λιτής αυτής παραβολής του άφρονος πλουσίου, τον λόγο του Κυρίου. Καταντά ο άνθρωπος να μετατρέψει την απλή φυσική ανάγκη διατήρησης της ζωής του, σε αγχώδη ασαμάτητο αγώνα απόκτησης υλικού πλουτισμού.

Είναι ο «θησαυρίζων έαυτῷ καί μή εις Θεόν πλουτῶν».

Θησαυρίζει, χαρακτηρίζεται άφρων, ανόητος, ο πλούσιος της σημερινής παραβολής, όπως και κάθε ανόητος που ικανοποιείται, θέτοντας ως μοναδικό ή και κύριο σκοπό της ζωής του, την απόκτηση των πρόσκαιρων αγαθών. Οδηγούμενος από την απύθμενη απληστία του, συγκεντρώνει ο άφρων πλούσιος της παραβολής, υλικά αγαθά. Δημιουργεί νέους αποθηκευτικούς χώρους για να φυλάξει τα άφθονα εισοδήματα που επέτρεψε ο Θεός να αποκτήσει. Είναι τόσο πολλά που θα επαρκέσουν για «έτη πολλά». Λέγει ο Κύριος: «θησαυρίζων έαυτῷ». Δε σκέφτεται κανέναν άλλο, εκτός τον εαυτό του. Πολλοί θα ήταν γύρω του που θα είχαν προβλήματα επιβίωσης. Η πρόσφατη συγκομιδή του, είναι τόσο μεγάλη που θα επαρκέσει για πολλά χρόνια. Σκέπτεται ωστόσο μόνο για τον εαυτό του. «Ψυχή έχεις πολλά άγαθά κείμενα εις έτη πολλά». Απολαμβάνει με εγωιστική ικανοποίηση την απόκτηση του πλήθους αυτών των αγαθών. Ασφαλώς κοπίασε, έστω απλώς κατευθύνοντας τους δούλους του, για να έχει την συγκομιδή. Βοήθησε όμως και ο κατάλληλος καιρός για την επιτυχία των καλλιιεργειών του. Τώρα αποφάσισε να παύσει να εργάζεται. Δεν έχει ανάγκη!

Απλή η επιπόλαια σκέψη του, αγαπητοί μου. «Αναπαύου, φάγε, πίνε, εὐφραίνου». Θα αναπαύεται, θα τρώει. Θα πίνει. Θα ευφραίνεται, θα γλεντά τεμπελιάζοντας και παραβαίνοντας την εντολή του Θεού που ορίζει να εργαζόμαστε. Ικανοποιημένος από τα αποτελέσματα όταν «εὐφόρησεν ἡ χώρα», δεν σκέφτηκε, ὅπως εἶπαμε, οὔτε προς στιγμήν, τους γύρω του. Αλλά δεν σκέφτηκε οὔτε τον Θεό, στον οποίο χρωστά τα πάντα. Του ἔδωσε την ευκαιρία να αποκτήσει αγαθά, τόσα που δεν του ἦταν απλῶς τα απαραίτητα μόνο για την επιβίωσή του. Δεν ἔσκυψε να ευχαριστήσῃ τον δωρεοδότη Θεό. Ἄλλοι, την ἴδια εποχή, δεν εἶχαν ικανοποιητική συγκομιδὴ. Κι ἄλλοι ἴσως καθόλου. Του ἐμπιστεύτηκε ο Θεός τὴ διαχείριση του τεράστιου αὐτοῦ πλοῦτου, και ἀντὶ να ἐξυπηρετήσῃ την δυστυχία που τον περιβάλλει, καλὰ τις παλιές αποθήκες για να κάνει μεγαλύτερες, για να συγκεντρώσῃ και να φυλάξῃ τους θησαυροὺς του. Δεν αγνόησε και δεν παράβλεψε μόνο την δυστυχία των συνανθρώπων του, ἀλλὰ ξέχασε και την ψυχὴ του. Ἐμεινε ἄδεια και στεγνὴ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ἀγάπη. Ἡ επιπόλαια ἀφροσύνη του, τον ἔκανε να λησμονήσῃ πόσο πρόσκαιρα εἶναι τα υλικά αγαθά που συσσώρευσε. Λησμόνησε ἀκόμη πόσο ἀμφίβολο εἶναι το πολυετές πρόγραμμά του: «κείμενα εἰς ἔτη πολλά», τα αγαθά. Πόσο ἀνόητος γίνεται ο ἄνθρωπος, αγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅταν προγραμματίζει τα πολύχρονα και χρονοβόρα σχέδια του, χωρὶς να υπολογίζει, την ἀβεβαιότητα τῆς ζωῆς. Κάνουμε σχέδια, δεν λογαριάζουμε οὔτε τους πάντα πιθανοὺς ἀσάθμητους και ἀπρόβλεπτους παράγοντες που ρυθμίζουν τὴ ζωὴ μας, την ὑπαρξή μας. Φυσικά αὐτὸ δε σημαίνει ὅτι θα ἀφεθούμε ἀβουλοὶ, ἀδρανεῖς και ἀπρογραμματίστοι, ἀφήνοντας να πραγματοποιηθῶν ὅλα μόνα τους, ἢ περιμένοντας το τέλος τῆς ζωῆς ἀμέριμοι. Σχεδιάζοντας, μεριμνώντας ὁμως, δεν πρέπει να διαφεύγῃ ἀπὸ το νου μας, ὅτι τα υλικά αγαθά και κάθε ἐπιτυχία στη ζωὴ μας, ἔχουν ἡμερομηνία λήξεως, εἶναι πρόσκαιρα. Ὅλα αὐτά, και ὅλες οἱ προσπάθειες και ἐνέργειες μας ἀποβλέπουν στη διατήρηση τῆς ζωῆς. Και γι' αὐτὸ ἔχουμε υποχρέωση. Ὡστόσο ἀποβλέπουμε να ἐξυπηρετεῖται πάντοτε ο ἀπώτερος ο τελικὸς σκοπὸς και στόχος: Στολίζουμε τον εαυτὸν μας με τους θησαυροὺς που ο Θεός ορίζει; Γεμίζουμε τὴ ζωὴ μας και ἀποθηκεύουμε στην ψυχὴ μας, ὄχι τόσο τα πρόσκαιρα υλικά αγαθά, ἀλλὰ τα αἰώνια ἔργα αγαθά;

Και καταλήγει ο Κύριος τὴν ἀπλή και περιεκτικὴ αὐτὴ διήγηση με τὴν προειδοποίηση: «Ἄφρων, ταῦτη τῆ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσι ἀπὸ σοῦ. ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνοι ἔσται». Ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτὴ τὴ νύκτα θα παραδώσῃς τὴ ζωὴ σου! Αὐτά που ετοίμασες, ποιος θα τα ἔχει; Το ἐρώτημα αὐτὸ, αγαπητοί μου, ἰσχύει για ὅλους μας. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μας, δημιουργοῦμε, ἀποκτούμε υλικά αγαθά, στοχεύουμε τὴν ἐπιτυχία σε κάθε ἐπίπεδο, εργαζόμενοι. Ἄλλοι πολὺ και ἄλλοι λιγότερο. Πόσες φορές σκεφτήκαμε το βέβαιο τέλος ὅλων αὐτῶν; Ὅχι βέβαια να γίνουμε μοιρολάτρες! Ὡστόσο πόση ἰσορροπία ὑπάρχει ἀνάμεσα στις υλικὲς και πνευματικὲς μας ἐπιτυχίες; Πόσο ἐξυπηρετεῖ ἡ ὅλη μας προσπάθεια τὴν ἀπόκτηση ἀρετῶν και τὴν ψυχικὴ μας εἰρήνη; Θα εἶμαι ἀραγε ο «εἰς Θεὸν πλουτῶν», ὅταν θα ἀκούσω «ταῦτη τῆ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσι...». Ἀς συγκεντρώσουμε λοιπὸν τους θησαυροὺς μας στην ψυχὴ μας, ἀδελφοί μου!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος:Εφεσ. σ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη '18-27

26 Νοεμβρίου 2017

«Τι ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω; » (Λουκ. ι η ' 18)

Η αιώνιος ζωή δεν αποτελεί μόνο κυρίαρχο στοιχείο της διδασκαλίας του Ιησού, αλλά αποτελεί και την μεγαλύτερη προσφορά αγάπης του προς τον άνθρωπο που, πέρα από την ενανθρώπιση, εκφράστηκε με τη Σταυρική του θυσία. Αυτή η προσφορά είχε σαν στόχο να γίνει ο άνθρωπος μέτοχος αυτής της βασιλείας καθώς και των αγαθών της, όχι αναγκαστικά, αλλά μέσα από τη δική του συμβολή με τη δύναμη της πίστης του. Όμως, τι είναι «αιώνιος ζωή;» Απάντηση στο ερώτημα δίνει ο ίδιος ο Χριστός: «Αύτη δέ εστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσί σε τον μόνον αληθινόν Θεον και ον απέστειλας Ιησούν Χριστόν» (Ιωάν. ιζ'3). Δηλαδή, « και να ποια είναι η αιώνια ζωή: Ν'αναγνωρίζουν οι άνθρωποι εσένα ως το μόνο αληθινό Θεό, καθώς κι εκείνον που έστειλες, τον Ιησού Χριστό»

Η αιώνια ζωή είναι η δυνατότητα της γνώσης του αληθινού Θεού και η συμμετοχή στη ζωή του Θεού. Η δυνατότητα να βλέπει ο άνθρωπος το Θεό και να γίνεται μέτοχος αιώνια όλων των αγαθών του. Και αυτή η «αιώνιος ζωή», όπως αποκαλύπτει ο ίδιος ο Ιησούς είναι «παν ο δέδωκαν αυτώ ίνα δώση αυτοίς» (Ιωαν. ιζ' 2).

Όπως ο Θεός Πατέρας του έδωσε την εξουσία πάνω σε όλους τους ανθρώπους έτσι θα δώσει κι αυτός την αιώνια ζωή σε όλους αυτούς που του εμπιστεύθηκε. Η αιώνιος ζωή, λοιπόν, είναι μέγιστη προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο. Την ίδια όμως στιγμή από προσφορά, από δωρεά, γίνεται και αγώνισμα. Όταν ο ίδιος ο Χριστός αποκάλυπτε το πόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, με το να παραδώσει στο θάνατο τον ίδιο τον Υιόν του, την ίδια στιγμή πρόσθετε: «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'εχη ζώην αιώνιον » (Ιωαν. γ' 16). Δηλαδή «για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ'αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια».

Η αιώνια ζωή σαν προσφορά είναι δεδομένη. Όμως, η κατάκτηση της περνά μέσα από την πίστη η οποία υλοποιεί έμπρακτα το θέλημα του Θεού, όπως εκφράζεται μέσα από τις εντολές του. Το ερώτημα του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου «Τι ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω». Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή επιβεβαιώνει ότι δεν αρκεί μόνον η πίστη στην ύπαρξη της αιώνιας ζωής , αλλά το πώς αυτή η πίστη θα εκδηλωθεί με έργα. Αλλά και η απάντηση του Χριστού «τας εντολάς οίδας» τις εντολές τις ξέρεις, αποκαλύπτει ότι η πληρότητα, η τελείωση, εξασφαλίζεται μέσα από την εφαρμογή του νόμου του Θεού , μέσα από την εφαρμογή των εντολών του. Μέσα από την απαρίθμηση των εντολών, είναι αξιοπρόσεκτο το

γεγονός, ότι ο Χριστός συνδέει άμεσα τη θρησκευτικότητα, που καταλήγει στην πληρότητα, σαν το δρόμο που περνά μέσα από την προσφορά προς το συνάνθρωπο και που καταλήγει στο Θεό. Όπως, τιμή και σεβασμός προς τους γονείς. Σεβασμός της τιμής, της ζωής και της παρουσίας των άλλων ανθρώπων.

Ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό περνά μέσα από τον κοινωνικό περίγυρο. Είναι ο δρόμος που περνά μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο και όχι μέσα από μια απλή συμβίωση μαζί του. Ιδιαίτερα δε, όταν η θρησκευτικότητα δεν είναι απλή και τυπική εφαρμογή του νόμου του Θεού. Όλα μετρούν. Πράξεις και παραλείψεις μετρούν είτε θετικά είτε αρνητικά. Μέσα από αυτές επιτυγχάνεται ή και χάνεται αντίστοιχα η τελείωση. Και η τελείωση δεν εξασφαλίζεται μέσα από μια μεμονομένη ή και περισσότερες κινήσεις. Ιδιαίτερα δε, όταν οι κινήσεις αυτές τυπικά δεν στερούν τίποτε από τους άλλους. Ο δρόμος προς το Θεό περνά μέσα από το δόσιμο και τη θυσία του εαυτού μας προς το Θεό και το συνάνθρωπο.

Ακούσαμε σήμερα τον Χριστό να υπογραμμίζει καταληκτικά «έτι εν σοι λείπει πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς και δεύρο ακολούθει μοι». Ένα ακόμη σου λείπει, πούλησε όλα όσα έχεις και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς κι έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό και έλα να με ακολουθήσεις.

Πολλές οι «αρετές» και μόνο μία αδυναμία του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου. Κι όμως η μία επισκίασε τις πολλές. Αυτή η μία, σαν Αχιλλεύς πτέρνα, κατάστρεψε ό,τι με κόπο δημιούργησε στη ζωή του. Και η μια αδυναμία του ήταν η προσκόλληση στα επίγεια αγαθά. Αδυναμία που τον κατέστησε τελικά «περίλυπο» τόσο για το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του, όσο και ιδιαίτερα της μέλλουσας ζωής. Η αφοσίωση προς το Θεό πρέπει να είναι ολοκληρωτική. Στο όνομα του Χριστού και για χάρη του Χριστού οφείλει ο άνθρωπος να θυσιάζει τα πάντα. Μάλιστα αυτή η θυσία πρέπει να επιβεβαιώνεται μέσα από την αγάπη προς τον άνθρωπο, τον οποιοδήποτε άνθρωπο που έχει ανάγκη και τον οποίο ο ίδιος ο Ιησούς χαρακτηρίζει σαν «ελάχιστο αδελφό του» (Ματθ. κε' 40).

Αδελφοί μου, ας προβληματιστούμε από την έκβαση του σημερινού Ευαγγελίου. Ας μην επαναπαυθούμε στις όποιες «αρετές» μας. Ας αναζητήσουμε τη μία αδυναμία μας που θα μπορεί να μας καταστρέψει τόσο την παρούσα, όσο και την αιώνια ζωή και να την εξουδετερώσουμε. Γιατί, αυτό το μικρό και ασήμαντο, στο τέλος μπορεί να καταστεί τόσο σημαντικό, όσο και η αιώνια ζωή. Ας μην αγνοήσουμε αυτό το «ένα» για να μη διακινδυνεύσουμε εξαιτίας του την αιώνια ζωή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9 - 16

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 36 - 52

30 Νοεμβρίου 2017

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα τιμά η Ορθόδοξη Εκκλησία τη μνήμη του Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου. Εκτιμά το γεγονός πως, ως ο πρώτος που κλήθηκε στο αποστολικό αξίωμα, είχε να ριψοκινδυνέψει πολλά με το να αποδεχτεί την πρόσκληση του Χριστού. Ιδιαίτερα τον τιμά ο Ελληνισμός γιατί σε ελληνικά μέρη κήρυξε: στη Μ. Ασία, στον Πόντο, στο Βυζάντιο, και σε ελληνικό μέρος μαρτύρησε, στην Πάτρα της Αχαΐας. Κι ακόμα οι Έλληνες τον τιμούμε ιδιαίτερα, περισσότερο από τους άλλους αποστόλους, γιατί έχει και ελληνικό όνομα. Είναι επώνυμος της ανδρείας, λέξης ελληνικότητας. Τον τιμούμε ξεχωριστά και στην Κύπρο γιατί το μοναστήρι του, στην κατεχόμενη Καρπασία, ταυτίστηκε με τον αγώνα μας για απελευθέρωση και επιστροφή στα κατεχόμενα εδάφη μας.

Παρόλο που τα Ευαγγέλια δεν αναφέρονται στις λεπτομέρειες της ζωής των αποστόλων, εν τούτοις κάποια γεγονότα κατά την εξιστόρηση της ζωής και της δράσης του Χριστού, δείχνουν καθαρά το χαρακτήρα τους. Έτσι μαθαίνουμε ότι:

α) Ο Απόστολος Ανδρέας, έσω και αν ήταν ένας φτωχός, ολιγογράμματος ψαράς, που καθημερινά εργαζόταν για τον επιούσιο, είχε και πνευματικά ενδιαφέροντα. Όπως μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Ιωάννης, λίγους μήνες πριν την έναρξη του δημόσιου έργου του Χριστού, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος πήρε εντολή από τον Θεό και ξεκίνησε το έργο του, προετοιμάζοντας τον δρόμο του Χριστού, κοντά στον Ιορδάνη ποταμό. Γύρω από τον Πρόδρομο μαζεύτηκαν και μερικοί ευσεβείς Ισραηλίτες που μελετούσαν τις Γραφές και περίμεναν τον Μεσσία. Ανάμεσα σ'αυτούς ήταν και ο Ανδρέας. Σ'αυτό το περιβάλλον έγινε και η πρώτη συνάντηση του Ανδρέα με τον Χριστό, πριν τον καλέσει στο αποστολικό αξίωμα.

Διδάσκει με τον τρόπο του αυτόν ο Ανδρέας ότι όποιο και να'ναι το επάγγελμά μας, όσο και αν για την επιβίωσή μας σπαταλούμε αρκετό χρόνο της ζωής μας, θα πρέπει να μη γινόμαστε είλωτες της ζωής. Θα πρέπει να διαθέτουμε και κάποιο χρόνο για την πνευματική καλλιέργειά μας.

β) Μαθαίνουμε ακόμα ότι ο Απόστολος Ανδρέας ήταν άνθρωπος γεμάτος αγάπη προς τον πλησίον του. Πριν ακόμα ο Χριστός τού το ζητήσει, σπεύδει να μοιραστεί τα πνευματικά αγαθά της γνωριμίας Του μαζί του, με τον αδελφό του, τον Πέτρο. Κοντά στον Ιωάννη τον Πρόδρομο διδάχτηκε πως «ο έχων δύο χιτώνας» πρέπει να δίδει και σ'εκείνον που δεν έχει. Και κατάλαβε σωστά την υπόδειξη. Αν αυτό ισχύει για τα υλικά αγαθά, πολύ περισσότερο ισχύει για τα πνευματικά που είναι ανώτερα από τα υλικά. Όταν ο Ανδρέας συνάντησε τον Χριστό αντελήφθη ότι βρήκε θησαυρόν ανεκτίμητο που δεν μπορούσε να τον κρατήσει μόνο για τον εαυτό του. Έρχεται, λοιπόν, αυτόβουλα προς τον αδελφό του, τον Πέτρο,

και τον προσκαλεί και εκείνο κοντά στον Χριστό. «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν», του λέει.

Δίδαγμα και πάλιν σ'εμάς. Θα πρέπει να φέρουμε κοντά στον Χριστό και στην Εκκλησία τους γύρω μας, τους συγγενείς και γενικά τους συνανθρώπους μας.

γ) Πληροφορούμαστε πάλι από τα Ευαγγέλια ότι ο Απ.Ανδρέας ήταν άνθρωπος βαθύτατης πίστης. Αυτή του η πίστη φάνηκε ιδιαίτερα στην έρημο, στο θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων. Όταν ο Χριστός ζήτησε από τους μαθητές του να δώσουν τροφή στα πλήθη εκείνα που παρακολούθησαν το κήρυγμά του (πέντε χιλιάδες άνδρες και πολύ περισσότερα γυναικόπαιδα), οι Απόστολοι θορυβήθηκαν. Πού θα βρίσκονταν τόσες τροφές; Μέσα σ'εκείνη την απόγνωση, ήταν ο Απόστολος Ανδρέας, όπως μάς περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, που οδήγησε στον Χριστό ένα «παιδάριο», ένα μικροπωλητή που είχε λίγα ψωμιά και ελάχιστα ψάρια. Άνθρωπος πίστεως ο Ανδρέας, ήξερε πως ο Χριστός μπορούσε να τα ευλογήσει και να χορτάσει τα πλήθη, όπως και έγινε.

Διδασκόμαστε, πάλιν, πως στις δυσκολίες θα πρέπει με πίστη να «επιρρίπτουμε επί Κύριον την μέριμναν ημών».

δ) Τα Ευαγγέλια, τέλος, μάς παρουσιάζουν τον Απ.Ανδρέα ως άνθρωπο με ευρείς ορίζοντες. Παρόλο που ήταν Εβραίος, κατάλαβε, πολύ πριν την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ότι η σωτηρία που έφερε στη γη ο Χριστός απευθυνόταν προς όλους τους ανθρώπους και όχι μόνο στους ομοεθνείς του. Έτσι όταν κάποιοι Έλληνες ζήτησαν από τον Απόστολο Φίλιππο να τους οδηγήσει στον Χριστό, εκείνος δίσταζε. Ήλθε στον Ανδρέα και μαζί τους έφεραν στον Χριστό. Ίσως αυτή η προσαγωγή των Ελλήνων από τον Ανδρέα στον Χριστό να προμήνυε και την κατοπινή δράση του Αποστόλου στον Ελληνικό κόσμο.

Μετά την Ανάστασή του Χριστού και την Πεντηκοστή, ο Απόστολος Ανδρέας κήρυξε στην Μ. Ασία, στη Νίκαια, στον Πόντο, στα μέρη της Γεωργίας και στο Βυζάντιο, στο μέρος όπου αργότερα κτίστηκε η Κωνσταντινούπολη. Έτσι, θεωρείται ο ιδρυτής της Εκκλησίας της Κωνσταντινούπολεως. Κήρυξε, ακολούθως, στην Αχαΐα και μαρτύρησε πάνω σε χιαστό σταυρό στην Πάτρα, όπου φυλλάσσεται μέχρι σήμερα η αγία Κάρα του.

Η παράδοση φέρει τον Απ.Ανδρέα να έχει επισκεφθεί, έστω και για λίγο, λόγω θαλασσοταραχής και την Κύπρο, το ανατολικότερο άκρο της, εκεί που βρίσκεται σήμερα το σκλαβωμένο μοναστήρι του.

Τιμώντας τη μνήμη του, την τελευταία ημέρα του Νοεμβρίου, ας τον παρακαλέσουμε, με την παρησία που έχει προς τον Θεό, να μεσιτεύσει για την γρήγορη απελευθέρωση της νήσου μας, ώστε ελεύθεροι, χωρίς ταπεινωτικές αναφορές προς τον κατακτητή, να μεταβαίνουμε στο μοναστήρι του, να τον τιμούμε με κάθε μεγαλοπρέπεια και να λατρεύουμε τον Θεό μας.

† **Ο Πάφου Γεώργιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος :Εφεσ. ε' 18-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι η' 35-43

3 Δεκεμβρίου 2017

**« Ιησού υιέ Δαυίδ, ελέησον με. Και οι προάγοντες επέτιμων αυτό
ίνα σιωπήση αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν υιέ Δαυίδ ελέησον με»
(Λουκ. ι η' 38-39)**

Δυνατή η κραυγή, αλλά ακόμα δυνατότερη η πίστη του τυφλού του σημερινού Ευαγγελίου. Ενώ σωματικά μειονεκτεί έναντι των άλλων ανθρώπων που συνωστιζονται γύρω από τον Χριστό, αφού είναι τυφλός, στην πραγματικότητα υπερέχει όλων των άλλων μέσα από τη δύναμη της πίστης, γιατί μέσα από αυτήν και με τα μάτια της ψυχής «βλέπει» στο πρόσωπο του Ιησού τον «Υιό του Δαβίδ» δηλαδή τον αναμενόμενο Μεσσία. Αντίθετα όλοι οι άλλοι βλέπουν τον Χριστό απλά ως το «Ναζωραίο». Ακόμα μέσα από την παράκληση «ελέησον με» καθώς και το γεγονός ότι μετά τη θεραπεία ακολούθησε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό, επιβαιώνει ότι τον αναγνωρίζει ως Θεό.

Σωματικά τυφλός, αλλά και οικονομικά βρίσκεται στην φτώχεια, αφού αναγκάζεται να ζητιανεύει για να ζήσει. Κι όμως, η υπεροχή του ανθρώπου είναι ολοφάνερη. Γιατί, πέρα από την υπομονή, όταν ήρθε η στιγμή, μέσα από τη δυνατή και επαναλαμβανόμενη φωνή «Ιησού υιέ Δαυίδ ελέησόν με» , δεν επιβεβαιώνει μόνο την πίστη του στο Μεσσία, αλλά και τη δυνατότητα του να εκδηλώσει σ'αυτόν το έλεος του, ούτως ώστε να μπορέσει ν'αποκτήσει το φως του.

Έτσι, η προσευχή εισακούστηκε και η πίστη βρήκε τη δικαίωση. Ο Χριστός, που στέκεται στον άνθρωπο και τα προβλήματα του, ανταποκρίνεται στη σιωπηλή ή και με κραυγή επιθυμία και προσευχή του και προσφέρει το έλεός του. Έστω κι αν οι πολλοί προσπαθούν να καταπνίξουν τη φωνή των δυστυχισμένων για να μην «ενοχλούνται», ο ίδιος σταματά, όπως έκανε και σήμερα με τον τυφλό.

Ο Χριστός σταματά και ζητά να φέρουν κοντά του τον τυφλό. Παρά το ότι σαν Θεός γνωρίζει την επιθυμία του τυφλού, εντούτοις τον ρωτά: «τι θέλεις να σου κάνω;». Εκείνος αποκρίθηκε «Κύριε θέλω ν'αποκτήσω το φώς μου». Κι ο Χριστός του είπε «Ανάβλεψον» , «Απόκτησε το φως σου. Η πίστη σου σε έσωσε». Αμέσως βρήκε το φως του κι ακολούθησε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό.

Ο Χριστός μέσα από την εκδήλωση του ενδιαφέροντος του, αλλά και στη συνέχεια με τη θεραπεία που πρόσφερε στον τυφλό, μας αποκάλυψε ότι η βασιλεία του, είναι βασιλεία αγάπης την οποία και εκδήλωσε, πέρα από τα διάφορα θαύματα του, με την κατ'έξοχή πράξη αγάπης, τη σταυρική του θυσία. Κατά συνέπεια, δεν αρκεί μόνο η γνώση του νόμου του Θεού και μάλιστα τυπικά και επιφανειακά. Πρέπει να αναζητούμε το βαθύτερο νόημα. Ιδιαίτερα δε, δεν θα πρέπει να αποσυνδέουμε την αγάπη από την

πίστη. Γιατί, η πίστη χωρίς έργα αγάπης είναι νεκρή και κατ'επέκταση αδιάφορη.

Η πίστη δεν εξαντλείται στην ακρόαση, τη μελέτη ή και την απλή γνώση του νόμου του Θεού, αλλά ούτε και στην ασαμάτητη συμμετοχή στη λατρεία. Δεν μπορούμε να προσευχόμαστε αδιάκοπα και την ίδια στιγμή να ακροβατούμε πάνω στην πίστη, αποσυνδέοντας την από την αγάπη και στο τέλος να την σκοτώνουμε με αφάνταστη σκληρότητα. Την ώρα που ο άλλος συνάνθρωπος, ο οποιοσδήποτε συνάνθρωπος εκλιπαρεί για έλεος και αγάπη όπως σήμερα ο τυφλός, γιατί οι υποτιθέμενοι άνθρωποι του ελέους να προβάλλουμε αφάνταστη σκληρότητα; Μήπως αυτό ξεκινά από τη ψευδαισθήση της δικής μας τελειότητας; Μήπως πάλι η ενασχόληση με τα προβλήματα των άλλων θα σχολιαστεί υποτιμητικά από τον «κύκλο» μας;

Όποιο και αν είναι το κίνητρο των άλλων, το δικό μας κίνητρο πρέπει να γνωρίζουμε όλοι ότι θα πρέπει να λάμψει σαν φως μπροστά στους ανθρώπους.

Ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός, μας προτρέπει: «Έτσι να λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δούν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον Ουράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. ε' 16). Και «καλά έργα» δεν είναι αυτά που γίνονται από ανάγκη ή για χάρη της επίδειξης. «Καλά έργα» δεν είναι αυτά που γίνονται υστερόβουλα, αποβλέποντας μελλοντικά σε κάποιο όφελος ή ακόμα χειρότερα όταν αυτά ποδοπατούν την αξιοπρέπεια των άλλων. «Καλά έργα» είναι αυτά που πηγάζουν από την αγάπη.

Είναι καιρός όλοι και ο καθένας ξεχωριστά να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Με τον τρόπο αυτό θα αναγνωρίσουμε τα λάθη μας και θα αποφύγουμε τις σκόπιμες παραλείψεις. Θα συνειδητοποιήσουμε ακόμα ότι, ναι μεν η πίστη είναι μια προσωπική σχέση με το Θεό, αλλά και την ίδια στιγμή είναι μια μαρτυρία που περνά μέσα από τη σχέση μας με το συνάνθρωπο.

Αδελφοί μου, ο τυφλός του σημερινού Ευαγγελίου δικαιώθηκε, διαπιστώνοντας ότι ο Θεός είναι φως και ζωή, αλλά την ίδια στιγμή είναι και Θεός ελέους και αγάπης. Ότι, αν και Θεός, σταματά και συγκαταβαίνει στο πρόβλημα του. Ο Χριστός, ως Θεός, σε αντίθεση με τους ανθρώπους, όχι μόνο σταματά, όχι μόνο τον ρωτά «τι θέλεις να σου κάνω;» αλλά και του προσφέρει αυτό που θέλει, το φως του.

Εμείς είμαστε έτοιμοι να τον εμπιστευθούμε παραμερίζοντας όλα τα εμπόδια; Εκείνος μας περιμένει για να ανταμείψει την πίστη μας και μέσα από το «ανάβλεψον» θα μας κάνει να διακρίνουμε ότι, πέρα από τη φύση υπάρχει και ο άνθρωπος που περιμένει και τη δική μας συγκατάβαση. Αυτή τη συγκατάβαση ας του την προσφέρουμε απλόχερα σαν την καλύτερη μορφή ευχαριστίας στο Θεό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. στ΄ 10-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10-17

10 Δεκεμβρίου 2017

«Γύναι, απολέλυσαι της ασθενείας σου»

Ο άνθρωπος που αναζητεί και εγκολπώνεται στη ζωή του την αγάπη του Θεού, γίνεται δέκτης των θείων ευεργεσιών του, οι οποίες τον καταξιώνουν στην προοπτική της αληθινής χαράς και ευτυχίας. Ακριβώς, η περίπτωση της συγκύπτουσας γυναίκας, που τόσο ζωντανά ξεδιπλώνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, είναι αποκαλυπτική της αλήθειας αυτής, η οποία στέλνει στην εποχή μας πολύ ξεκάθαρα και αποκρυσταλλωμένα μηνύματα.

Ο Χριστός βρίσκεται σε μια Συναγωγή, όπως άλλωστε συνήθιζε σε αρκετές περιπτώσεις. Ανάμεσα στο ακροατήριό Του ξεχώριζε μια άρρωστη γυναίκα. Την είχε κυριεύσει πονηρό πνεύμα και την ταλαιπωρούσε για δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, αφού την κρατούσε σκυφτή και δεν μπορούσε να ορθώσει το ταλαιπωρο κορμί της. Ήταν συγκύπτουσα, σύμφωνα με την περιγραφή του ιερού ευαγγελίου. Παρόλη όμως την άσχημη κατάσταση στην οποία βρισκόταν και στην οποία την καθήλωνε η ασθένειά της, δεν παρέλειπε να ανασυντάσσει όσες δυνάμεις της απέμεναν και να επισκέπτεται κάθε Σάββατο τη Συναγωγή. Να συμμετέχει στη λατρεία. Ακόμα πιο πέρα, η γυναίκα αυτή δεν μεμψιμοιρούσε, αλλά για το κατόντημά της θεωρούσε υπεύθυνο μόνο τον εαυτό της. Σε τέτοια λοιπόν θέση βρισκόμενη, επικαλείτο τη βοήθεια του Θεού και την επιζητούσε για ν' αντιμετωπίσει τη μεγάλη δοκιμασία της. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Χριστός την ονομάζει «θυγατέρα του Αβραάμ», δηλαδή παιδί του Θεού. Το απρόσπιο για μας σχέδιο του Θεού επέτρεψε και σ' αυτή την περίπτωση τη φοβερή αρρώστια της. Η γυναίκα δεν θεωρεί υπεύθυνο το Θεό για όσα υποφέρει και για όσα χρειάζεται να βαστάξει στη ζωή της. Γι' αυτό και δεν απομακρύνεται από την κοινωνία της αγάπης Του. Αισθάνεται ότι είναι ο μόνος σωτήριος δρόμος για τη λύτρωσή της.

Ο κάθε άνθρωπος στη ζωή του περνά μέσα από δοκιμασίες και γνωρίζει τον πόνο σε κάθε ώρα και στιγμή. Γι' αυτό, έχει ανάγκη να επικαλείται τη δύναμη και να ζητεί τη βοήθεια του Θεού. Για να μπορέσει όμως να δεχθεί τη δύναμη του Χριστού πρέπει ν' ακολουθήσει το δρόμο της ψυχικής και πνευματικής κάθαρσης. Τα πρώτα βήματά του είναι: ο πόνος, η θλίψη, οι δοκιμασίες, οι πειρασμοί. Ο λόγος του Θεού και οι Πατέρες της Εκκλησίας μάς μιλούν για τις πνευματικές ευεργεσίες που μπορούμε ν' αποκομίζουμε από τους διάφορους

πειρασμούς, όταν βέβαια τοποθετούμαστε σωστά απέναντί τους, με όπλα μας την πίστη και την ελπίδα. Όταν νεκρώνουμε το δικό μας θέλημα για να φανερώνεται το θέλημα του Θεού, ως ασφαλής πυξίδα και μόνιμος οδηγός στη ζωή μας. Οι Πατέρες της Εκκλησίας σημειώνουν ότι ο άνθρωπος με τις δοκιμασίες και τις θλίψεις φωτίζεται, γιατί ο πόνος τον οδηγεί στην ταπείνωση που μας επαναφέρει στη φυσική ψυχική μας κατάσταση. Χαρακτηριστικά, ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας αναφέρει: «οι πνευματικά αδύνατοι ας γνωρίζουν ότι ο Θεός τους επισκέπτεται, όταν παρουσιάζονται σωματικές ταλαιπωρίες και κίνδυνοι και εξωτερικοί πειρασμοί. Ενώ οι τέλειοι ας Τον γνωρίζουν από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και από την προσθήκη των χαρισμάτων».

Εν μέσω θλίψεων, δοκιμασιών, αλλά και του μαρτυρίου, ανέβηκαν σε ύψη τελειώσεως οι άγιοι που λάμπουν στο Ορθόδοξο χριστιανικό στερέωμα της Εκκλησίας μας και κοσμούν το οικοδόμημά της με το ευλογημένο παράδειγμά τους. Η ακτινοβολία των αγίων μέσα από τη θεάρεστη ζωή, το έργο, τα θαύματα και το μαρτύριό τους, αποτελεί φάρο για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών και αποτελεί οδοδείκτη για την εν Χριστώ πορεία και σωτηρία του κάθε ανθρώπου προσωπικά. Η υπομονή στις δοκιμασίες της ζωής καθώς επίσης και η βαθιά πίστη όπως ήταν εκείνη που επέδειξε μπροστά στη μεγάλη ασθένειά της η συγκύπτουσα γυναίκα, καταξιώνουν τον άνθρωπο ως χαριτωμένη εικόνα του Θεού που ακτινοβολεί και ανοίγει φωτεινούς ορίζοντες που αναδεικνύονται σε σταθερές ουράνιες και αιώνιες. Οι αρετές αυτές εκτοξεύουν τον άνθρωπο και τον ανεβάζουν εκεί όπου γεύεται μιας ανεπανάληπτης αρχοντίας που δεν φθίρεται ούτε και εξανεμίζεται.

Αγαπητοί αδελφοί, το παράδειγμα της συγκύπτουσας γυναίκας που μετά τη θεραπεία της από τον Κύριο «παρακρήμα ανορθώθη και εδόξαζε τον Θεόν» ας γίνει η πιο σταθερή πραγματικότητα στη ζωή μας. Ο πόνος, η θλίψη, η ασθένεια, ακόμα και ο θάνατος σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να λυγίζουν τον άνθρωπο που είναι οριζοντιωμένος στην κοινωνία της αγάπης του Θεού. Οι ουράνιοι προσανατολισμοί του προσφέρουν τη θεία εκείνη βοήθεια που τον καθιστούν ικανό να ξεπερνά τις όποιες πνευματικές και σωματικές δοκιμασίες της ζωής και αβίαστα να αναφωνεί σε κάθε στιγμή της ζωής του: «Ευλογημένο το όνομά Σου Κύριε».

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4-14

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16-24

17 Δεκεμβρίου 2017

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα. Και ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες» (Λουκ. ι δ ' 17-18)

Ο Θεός, όταν έπλασε τον άνθρωπο, τον έπλασε για να είναι κοινωνός μαζί του, αλλά και μέτοχος των αγαθών της βασιλείας του. Δυστυχώς με την πώση του ο άνθρωπος απαξίωσε όχι μόνο την προσφορά αυτή του Θεού, αλλά και περιφρόνησε και τον ίδιο το Θεό. Παρά την προσβλητική αυτή συμπεριφορά του ανθρώπου, ο Θεός εξακολουθεί να τον περιβάλλει με αγάπη και να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να τον καταστήσει και πάλι κοινωνό της βασιλείας του. Μιας βασιλείας, η οποία ετοιμάστηκε γι' αυτόν «από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε' 34). Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο Θεός δεν αρκέσθηκε στην προετοιμασία αυτής της βασιλείας, αλλά όταν «ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλε τον υιόν αυτού γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4-5). Για να καταστεί δυνατή αυτή η « υιοθεσία», ο Θεός, «από αγάπη προς τον κόσμο δε θα διστάσει στη συνέχεια να παραδώσει στο θάνατο το μονογενή του Υιό για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωαν. γ' 16).

«Πολυμερώς και πολυτρόπως, αφού ο Θεός μίλησε στους προπάτορες δια των προφητών στους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εσμάς μέσω του Υιού» (Εβρ. α' 1). Και ο Θεός όχι μόνο μίλησε και μέσω του Υιού, αλλά και αποκάλυψε στους ανθρώπους, ότι είναι έτοιμο το δείπνο της βασιλείας του και παράλληλα τους κάλεσε για να γίνουν μέτοχοι αυτού δείπνου. Όπως είπε σήμερα ο Χριστός «Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα».

Μέγα το δείπνο και η πρόσκληση τιμητική. Μια πρόσκληση που απευθύνεται γενικά σε όλους τους ανθρώπους, αλλά και στον καθένα ξεχωριστά. Όπως το δείπνο της βασιλείας του Θεού ήταν δώρο για όλους τους ανθρώπους και για τον καθένα ξεχωριστά, έτσι και η προσωπική συμμετοχή θα ήταν η έμπρακτη απόδειξη της αποδοχής της πρόσκλησης του Θεού και άρα και της εκτίμησης της αξίας αυτού του δώρου.

Δυστυχώς, κατά το σημερινό Ευαγγέλιο, η απάντηση δεν είναι μόνο αρνητική. Είναι αποκαρδιωτική. Όπως ακούσαμε: « ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες». Καθολική άρνηση που εκφράζει την ποιότητα της κοινωνίας της εποχής του Χριστού, αλλά και διαχρονικά

την ποιότητα κάθε εποχής και άρα και της δικής μας εποχής. Διαφορετικοί οι λόγοι της άρνησης. Όμως όλες έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς. Την αδιαφορία προς τη βασιλεία του Θεού και κατ'επέκταση την αδιαφορία προς κάθε τι το πνευματικό. Ο άνθρωπος ενδιαφέρεται μόνο για την ύλη, στην οποία και υποδουλώνεται. Αγνοεί ή θέλει να αγνοεί ότι και τα διάφορα αγαθά είναι δώρα του Θεού που προσφέρονται για χρήση και όχι κατάχρηση ή και υποδούλωση σ'αυτά. Πολύ δε περισσότερο δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται ο άνθρωπος να τα προβάλλει σαν εμπόδια στο έργο της σωτηρίας του. Δεν μπορεί ο άνθρωπος, μέσα από την αδιαφορία του ή και τις διάφορες προφάσεις του, που φανερώνουν ανεκπλήρωτες επιθυμίες και έντονα πάθη, να εμποδίζει συνειδητά το έργο του Θεού για τη σωτηρία του.

Όπως ακούσαμε σήμερα, αν και υπήρξαν τρεις διαφορετικοί λόγοι, για την απόρριψη της πρόσκλησης του Θεού, εντούτοις μια, κοινή και προκλητική ήταν η απάντηση: « Ερωτώ σε έχε με παρητημένον». Τρεις διαφορετικοί λόγοι που φανέρωναν, προσήλωση στην ύλη, απληστία και σαρκική υποδούλωση «Αγρόν ηγόρασα», είπε ο πρώτος. «Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε», είπε ο δεύτερος. Κι ο τρίτος είπε: «Γυναίκα έγημα και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν».

Μέσα από τις απαντήσεις τους αγνόησαν ότι, πέρα από την όποια επίμοχθη εργασία χρειάζεται και η ευλογία του Θεού. Όπως είπε ο Χριστός: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιων. 1 ε'5). Αγνόησαν ότι μέσα από τα έργα, τα καλά έργα, πρέπει να δοξολογείται το όνομα του Θεού. Αγνόησαν ακόμα ότι ο Θεός ευλόγησε την οικογένεια και ότι αυτή είναι όχι μόνο φυτώριο, αλλά και πρότυπο εργαστήριο ήθους, αρετής και αγιότητας.

Ο Θεός, όπως τότε, έτσι και σήμερα, συνεχίζει το έργο της σωτηρίας του καθενός από μας. Με διάφορους τρόπους μας προσκαλεί στο έργο της δικής μας σωτηρίας, έστω κι αν η άρνησή μας είναι σταθερή και αμετάβλητη. Παράλληλα μας προειδοποιεί ότι, παρά τη δική μας άρνηση, το Μεγάλο Δείπνο δεν ματαιώνεται. Αντίθετα, εκείνο που επιτυγχάνουμε είναι τον αποκλεισμό μας από αυτό το Δείπνο.

Αδελφοί μου, πλησιάζουν Χριστούγεννα και ο Χριστός με την μορφή του «δούλου» της παραβολής, μας προσκαλεί λέγοντας μας «έρχεσθε ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα» . Καμία πρόφαση και καμία φροντίδα ας μη μας κρατήσει μακριά του. Η απάντησή μας θεωρείται τόσο σημαντική, γιατί αυτή προκαθορίζει και το αιώνιο μέλλον μας. Θα αγνοήσουμε αυτό το γεγονός; Ας φροντίσουμε, λοιπόν, η απάντησή μας να είναι θετική για να μπορέσουμε να ενταχθούμε στην ομάδα των «εκλεκτών». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια'9-10 & 32-40

Ευαγγέλιον: Ματθ. α' 1 – 25

24 Δεκεμβρίου 2017

**«Τέξεται δέ υιόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτός γάρ
σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.»**

Ελπιδοφόρος ἡ αναγγελία στον Ἰωσήφ. Το ὄνομα του Γιου του, που θα γεννήσει ἡ Μαρία εἶναι Ἰησοῦς, Σωτήρ, γιατί Αὐτός θα σώσει τον λαό Του. Ελπιδοφόρος ἡ εἶδηση για τον λαό Του, για ὅλους τους ανθρώπους, για ὅλους μας! Αναγγελία σωτηρίας ἀπό τα λάθη και αποτυχίες, που καταστρέφουν την ζωή μας. Ευχάριστη εἶδηση ἀπαλλαγῆς ἀπό τις ἁμαρτίες μας, που μας ἀπομακρύνουν ἀπό το θέλημα του Θεοῦ. Εμφαντικά μεταφέρει την πληροφορία ὁ ἄγγελος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί: Αὐτός θα μας σώσει. Αὐτός εἶναι ὁ Σωτήρας του κόσμου. Περίμενε ὁ ἄνθρωπος σωτηρία, ἀπογοητευμένος ἀπό τη ζωή του, ὅπως την ὀργάνωσε και την οἰκοδόμησε ξεχνώντας τις ἐντολές του Θεοῦ. Το εἶχε υποσχεθεῖ ὁ Θεός στους πρωτόπλαστους. Το διεκήρυξαν οἱ προφῆτες, προσπαθώντας να ἐπαναφέρουν τον περιούσιο λαοῦ του Κυρίου στον ὀρθό δρόμο. Εἶχαν οἱ Ἰσραηλίτες τὸ προνόμιο να ἀκοῦνε τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, τις ἐντολές του Θεοῦ. Τα ἀγνόησαν ὁμως, και ἐξακολουθοῦν να περιμένουν τον Μεσσία. Ἐχασαν την ευκαιρία να τον υποδεχτοῦν ὡς ὁ περιούσιος λαός. Ἐνῶ οἱ σοφοί, ἀνάμεσα στους εἰδωλολάτρες, ἐνοιῶσαν την ἀνάγκη της παρουσίας Του. Ὅλοι εἶχαν τότε, ὅλοι ἔχουμε σήμερα, την ἀνάγκη ἀπό τον μοναδικό σωτήρα. Ὡστόσο οἱ ἄνθρωποι, δεν ἐβλέπουν τα σημάδια του Θεοῦ, δεν δέχονταν την παρουσία Του. Εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ ζώντας μακριά ἀπό τον Θεό. «Καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν, εἰ μή τινα ἄλλον ὁ Θεός ὑμῖν ἐπιπέμψει κηδόμενος ὑμῶν». Χαρακτηριστικά προφητικός ὁ φιλόσοφος Σωκράτης, σε μια ἐποχή που κυριαρχεῖ ἡ εἰδωλολατρία και ὁ πολυθεϊσμός, ἀναφέρεται σε ἕνα Θεό. Βλέπει και αὐτός ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό την ἀρετή. Βλέπει τους Ἀθηναίους να φαίνονται κοιμισμένοι, να μὴ φροντίζουν να καλλιεργήσουν την ἀρετή. Πιστεύει ὁμως ὅτι κάποια στιγμή ὁ Θεός, που τους φροντίζει, θα στείλει κάποιον, για να τους σώσει. Περιμένει και αὐτός τον Σωτήρα!

Γενική, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἡ προσδοκία του ἀνθρώπου για την θεία σωτηρία. Ἐνδόμυχα στην ψυχὴ μας, νοιώθουμε ὅλοι την ἀνάγκη της θείας βοήθειας, ὅταν ἀντιμετωπίζουμε τα ἀδιέξοδα της ζωῆς. Τη γέννηση ἐνός σωτήρα περιμέναμε τότε. Ἐνός σωτήρα που θα ἐπανεφερε τον ἄνθρωπο στην ἀρχική ἀγνή μορφή, στην ἀδόλη ψυχὴ, λυτρώνοντας τον ἀπό τα δεσμά της ἁμαρτίας, ἐξαγνίζοντας την ψυχὴ του.

«Ότε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν αὐτοῦ». Ἦλθε το πλήρωμα του χρόνου. Όταν συμπληρώθηκε ο χρόνος της πρόνοιας του Θεού έγινε πραγματικότητα η υπόσχεσή Του. Το ευαγγέλιο, η ευχάριστη αγγελία. Στην κατάλληλη εποχή, «ἐξαπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ». Ἐστειλε τον Γιο Του, ως τέλειο ἄνθρωπο. Ο ἴδιος ο Θεός. Η παρουσία Του, μάς ἐπέισε για την ἀπέραντη ἀγάπη Του. Η ἐπίγεια παρουσία Του, πλημμύρισε την ψυχὴ των ἀνθρώπων, με ἐμπιστοσύνη στην θεϊκὴ ἐλπίδα. Ο Θεός εἶναι μαζί μας, πλέον. Τον νοιώθουμε! Βοηθός και συμπαραστάτης! Εἶναι μια πραγματικότητᾶ ἀναμφισβήτητη. Η ἐνανθρώπηση του Κυρίου, μάς Τον ἔφερε πιο κοντά μας. Εἶναι η ἐποχὴ της χάριτος του Θεοῦ.

Αυτοῦ την γέννηση τιμοῦμε και εορτάζουμε αὐριο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ευγνώμονες για την ἀπέραντη ἀγάπη του σωτήρα και λυτρωτή μας. Αὐτόν που μας ἔσωσε, δοξάζουμε με την παρουσία μας στον ιερό ναό Του! Σ' Αὐτόν ἀναφερόμαστε στην προσευχὴ μας, ευχαριστώντας Τον για τις δωρεές Του. Από Αὐτόν, τον θεάνθρωπο Ἰησοῦ, τον σωτήρα μας, ὅταν προσφεύγουμε, ζητοῦμε ταπεινά την βοήθεια Του στις καθημερινές μας δυσκολίες. Σ' Αὐτόν δείχνουμε την πίστη και την ἀγάπη μας, ὅταν βοηθοῦμε και συμπαραστεκόμαστε στον πλησίον μας. Αὐτόν δεχομαστε στην ψυχὴ μας, με τη συμμετοχὴ μας στην θεία κοινωνία. Ἐρχεται ο Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ο σωτήρας μας, να ζήσει στην ψυχὴ μας. Να Τον νοιώσουμε δίπλα μας, βοηθό και συμπαραστάτη, ἀλλά και λυτρωτή. Και εμεῖς, ἀγαπητοί μου, ὅλοι μας, ἀντιμετωπίζουμε την ἀνάγκη της σωτηρίας. Ζητοῦμε την βοήθεια του λυτρωτή Χριστοῦ. Δεχτήκαμε τον Χριστό. Τον πιστέψαμε! Εμεῖς ἰδιαίτερα οἱ Ἕλληνες, εἶχαμε την εὐλογία να εἴμαστε προνομιούχοι. Κατὰ κάποιον τρόπο, ο περιούσιος λαός του Κυρίου. Μίλησε στη γλώσσα μας. Γράφτηκε ο λόγος του, το κήρυγμά του, στη γλώσσα μας. Κατανοοῦμε με μεγαλύτερη ευκολία το ευαγγέλιο, τον λόγο του Θεοῦ. Ἀς τηροῦμε τη διδασκαλία Του στη καθημερινή μας ζωὴ. Ἀς μην φανοῦμε ἀγνώμονες. Ἀς μη χάσουμε την ευκαιρία, ὅπως την ἔχασαν οἱ Ἐβραῖοι. Να ἐπιζητήσουμε και να κερδίσουμε την σωτηρία της ψυχῆς μας. Ἀς πετύχουμε την ἀπολύτρωση ἀπὸ την ἀμαρτία. Να ἀπολαύσουμε την σωτηρία που μας πρόσφερε με την ἐνανθρώπηση και τη σταυρικὴ Του θυσία. Αὐτὰ εἶναι ο ἀγώνας και η προσπάθειά μας, γιατί ὅπως σημειώνει ο Ἀπόστολος Παῦλος στον Τιμόθεο: «Ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτήρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Στηρίζουμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, την ἐλπίδα μας στον μόνο ζῶντα και ἀληθινό Θεό, που εἶναι ο σωτήρας ὅλων των ἀνθρώπων, ἀλλά ἰδιαίτερα των πιστῶν. Εἴμαστε οἱ πιστοί;

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α΄ 1-8

31 Δεκεμβρίου 2017

«Αρχή του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού» (Μαρκ. α΄ 1)

Μέσα από τον πρώτο κι όλας στίχο , ο Ευαγγελιστής Μάρκος μας εισάγει στην εξιστόρηση της παρουσίας, της ζωής και της διδασκαλίας του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι Υιός του Θεού και ο Σωτήρας του κόσμου. Είναι δε ιδιαίτερα συμβολική η σημερινή μέρα που σηματοδοτεί την λήξη μιας περιόδου και προαναγγέλει την έναρξη μιας νέας περιόδου. Έτσι και το σημερινό Ευαγγέλιο καθορίζει την λήξη της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης και την έναρξη της εποχής της Καινής Διαθήκης με αγγελιοφόρο τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Η νέα αυτή εποχή χαρακτηρίζεται ως «η αρχή του χαρμόσунου μηνύματος για τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού». Είναι η εποχή κατά την οποία θα προσφερθεί η σωτηρία δια του Ιησού Χριστού. Αυτή η ευχάριστη είδηση θα επιβεβαιωθεί σε λίγες μέρες κατά τη βάπτισή του Ιησού, όταν θα ανοίγουν οι ουρανοί και ενώ το Άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι θα κατεβαίνει πάνω του, η φωνή του Θεού Πατέρα θα συμπληρώνει «Εσύ είσαι ο αγαπημένος μου Υιός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου» (Μαρκ. α΄ 10-12).

Τα πιο πάνω είναι ιδιαίτερα σημαντικά τόσο σαν γεγονότα όσο και σαν ουσιώδης διδασκαλία γιατί διακηρύσσονται δημόσια από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή που έλεγε: «κι εγώ κάποτε δεν τον ήξερα ποιος είναι. Για να τον γνωρίσει όμως ο Ισραήλ, γι' αυτό ήρθα εγώ και βαπτίζω με νερό... » Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω του. Εγώ δεν τον ήξερα ποιος ήταν, εκείνος όμως που με έστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μου είπε: «εκείνος που πάνω του θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, αυτός είναι που βαπτίζει με Άγιο Πνεύμα». Κι αυτό το είδα και διακήρυξα δημόσια πως αυτός είναι ο Υιός του Θεού (Ιωάν. ά 31-34).

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής βεβαιώνει πως στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού εκπληρώθηκαν όλες οι Προφητείες και αυτός ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού. Είναι ο αμνός του Θεού που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μέσα σε ένα πνεύμα βαθιάς ταπεινοφροσύνης ομολογεί την δική του αναξιοσύνη μπροστά στο πρόσωπο του Ιησού, που ο ίδιος δεν είναι άξιος να σκύψει και να λύσει το λουρί των υποδημάτων του.

Θαυμαστή η μαρτυρία του Ιωάννη, αλλά και αξεπέραστη ομολογία του, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και σωτήρας του κόσμου, γεγονός που επιβεβαιώνει αργότερα και ο Απόστολος Πέτρος ότι: «ουκ εστίν εν άλλω ουδενί η σωτηρία » (Πράξ. δ' 12). Όμως και η ταπεινοφροσύνη του είναι μοναδική. Υποκλίνεται μπροστά στη Θεότητα του Χριστού. Την ίδια όμως στιγμή ανταμείβεται από τον Χριστό όταν λέει γι'αυτόν ότι «ουκ εγήγερται εν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ιωάννου του βαπτιστού» (Ματθ. ιά 11). Δηλαδή «βεβαιώνω πως μάνα δε γέννησε ως τώρα άνθρωπο πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το Βαπτιστή».

Πραγματικά, ο Ιωάννης, χωρίς να επιδιώκει την αυτοπροβολή, βροντοφωνάζει στην έρημο προετοιμάζοντας το δρόμο του Χριστού. Καλεί τους ανθρώπους σε μια έξοδο από τη φθορά μέσα από τη μετάνοια. Σ'αυτό το έργο της ανασυγκρότησης του ανθρώπου ο ίδιος γίνεται το ιδανικό πρότυπο. Αφιερώνει τον εαυτό του στην εκπλήρωση του θελήματος του Θεού. Περιφρονεί τα αγαθά του κόσμου, μέσα από τη λιτή ζωή του, χωρίς να περιφρονεί τον ίδιο τον κόσμο. Αντίθετα, αυτόν τον κόσμο τον προσκαλεί στο δρόμο της σωτηρίας με τα ίδια ακριβώς λόγια, όπως αργότερα και ο Χριστός : «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. γ' Ζ και δ' 17).

Ο Ιωάννης έχει συναίσθηση του έργου που επιτελεί. Αναγνωρίζει και ομολογεί ότι το δικό του Βάπτισμα, είναι βάπτισμα μετάνοιας και σε νερό, ενώ του Ιησού Χριστού θα είναι βάπτισμα σωτηρίας και θα είναι βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα (Ματθ. γ' 11). Αυτή η διαφορά καθιστά την ίδια την παρουσία του Ιησού Χριστού, καθώς , τη διδασκαλία και του έργου του, ως «ευαγγέλιο». Γιατί σε αντίθεση με τα άλλα «ευαγγέλια», αυτό θα φέρει τη σφραγίδα του Ιησού Χριστού και μάλιστα ως «Υιού του Θεού». Όσοι αποπειράθηκαν να προσφέρουν «σωτηρία» χωρίς Χριστό απέτυχαν. Αλλά και όσοι αποσύνδεσαν το « Ευαγγέλιο» , σαν ευχάριστη είδηση από το πρόσωπο του Χριστού ως Θεού και πάλι οδηγήθηκαν στην αποτυχία.

Αδελφοί μου το «Ευαγγέλιο» είναι συνταυτισμένο με τον Ιησού Χριστό ο οποίος «Χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. 1 γ' 8). Άρα και το περιεχόμενο του «Ευαγγελίου» παραμένει σταθερό και αμετάβλητο. Αυτό πρέπει να γνωρίζουμε, αλλά και να αποδεικνύουμε στην πράξη καθημερινά. Γιατί ο Χριστιανισμός θα πρέπει να επιβεβαιώνει το χθες με το σήμερα και να δίνει προοπτική στο αύριο. Ένα αύριο που να είναι πραγματικά συνδεδεμένο με τον Ιησού Χριστό. Ένα αύριο που θα θεμελιώνεται σε ηθικές και αιώνιες αξίες όπως αυτές « του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού, Υιού του Θεού». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 46

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Η Περιτομή του Ιησού Χριστού	σελ.	2
Κυριακή μετά τα Φώτα		4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά		6
Κυριακή ΙΕ' Λουκά		8
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου		10
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)		12
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)		14
Κυριακή της Απόκρεω		16
Κυριακή της Τυρινής		18
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)		22
Κυριακή Β' των Νηστειών		24
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)		26
Κυριακή Δ' των Νηστειών		28
Κυριακή Ε' των Νηστειών		30
Κυριακή των Βαΐων		32
Άγιον Πάσχα		34
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)		36
Κυριακή των Μυροφόρων		38
Κυριακή του Παραλύτου		42
Κυριακή της Σαμαρείτιδος		44
Η Ανάληψη του Κυρίου		48
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)		50
Κυριακή της Πεντηκοστής		52
Κυριακή των Αγίων Πάντων		54
Κυριακή Β' Ματθαίου		56
Κυριακή Γ' Ματθαίου		58
Κυριακή Δ' Ματθαίου		62
Κυριακή Ε' Ματθαίου		64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)		66
Κυριακή Ζ' Ματθαίου		68

Κυριακή Η' Μαθαίου	70
Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος	72
Κυριακή Ι' Μαθαίου	74
Κυριακή ΙΑ' Μαθαίου	76
Κυριακή ΙΒ' Μαθαίου	78
Κυριακή ΙΓ' Μαθαίου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά	94
Κυριακή Στ' Λουκά	96
Κυριακή Ζ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
Κυριακή Η' Λουκά	104
Κυριακή Θ' Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	108
Ο Απόστολος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος	110
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	112
Κυριακή Ι' Λουκά	114
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (των Προπατόρων)	116
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	118
Κυριακή προ των Φώτων	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ

	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πε.	2/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	3/12	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	5/11	ΤΙΜΗ	Κυ.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εοπ.)
Τε.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ. Νεκτάριος (Εοπ.)	Κυ.	4/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Σα.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Τρ.	5/12	ΝΑΤΑ (Εοπ.)
Κυ.	12/11	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ	Σα.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τρ.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	10/12	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυ.	19/11	ΙΝΝΙΑ	Τρ.	12/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας
Δε.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εοπ.)	Κυ.	17/12	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Τρ.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Πα.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Σα.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη	Κυ.	24/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Κυ.	26/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Δε.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τε.	29/11	ΕΜΠΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	31/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Πε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΘΕΟΦΙΔΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	3/11	ΛΑΡΝΑΚΑ, Ι. Μ. Μαυροβουνιου	Κυ.	3/12	ΛΥΣΟΣ
Κυ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Κυ.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ, Αγία Βαρβάρα
Κυ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εοπ.)	Τρ.	5/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ (Εοπ.)
Τρ.	7/11	ΛΕΜΟΝΑ (Εοπ.)	Πε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εοπ.)
Τε.	8/11	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	10/12	ΓΟΥΔΙ
Πε.	9/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος	Δε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας
Πα.	10/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟΝ (Εοπ.)	Κυ.	17/12	ΚΑΘΗΚΑΣ
Κυ.	12/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	24/12	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εοπ.)	Δε.	26/12	ΕΜΠΙΑ (Εοπ.)
Δε.	13/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	31/12	ΜΕΣΟΓΗ
Κυ.	19/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ			
Δε.	20/11	ΓΙΟΛΟΥ (Εοπ.)			
Τρ.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα			
Πα.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εοπ.)			
Σα.	25/11	ΑΓΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ			
Κυ.	26/11	ΣΙΜΟΥ			
Τε.	29/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εοπ.)			
Πε.	30/11	ΕΜΠΙΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	3/11	ΔΡΟΥΣΙΑ, Ι.Μ. Αγ. Γεωργίου Νικοξυλιτη	Κυ.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	5/11	ΜΕΣΑΝΑ	Δε.	4/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Δε.	6/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Δε.	4/12	ΔΟΡΑ, Άγιος Σάββας (Εοπ.)
Τε.	8/11	ΧΟΛΗ	Τε.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Κυ.	12/11	ΦΟΙΝΙ	Πε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εοπ.)
Δε.	20/11	ΤΣΑΔΑ (Εοπ.)	Πα.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Τρ.	21/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγία Οδηγήτρια	Τρ.	12/12	ΟΜΟΔΟΣ, Άγιος Σπυριδωνας
			Δε.	25/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

12/11	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	3/12	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
19/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	10/12	ΜΑΝΔΡΙΑ
26/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	17/12	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

5/11	ΓΙΟΛΟΥ	3/12	ΒΑΣΑ
12/11	ΚΟΙΛΗ	17/12	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
19/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧ.		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

5/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	3/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
19/11	ΚΟΝΙΑ	10/12	ΤΙΜΗ